

UCHWAŁA NR XCV/552/24
RADY GMINY WIDAWA

z dnia 4 marca 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia wniosku z dnia 8 lutego 2024 r.

Na podstawie art. 18 b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz.40, poz. 572, poz. 1463 i poz. 1688) w związku z art. 242 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U z 2023 r. poz. 775 i poz. 803) Rada Gminy Widawa uchwala, co następuje:

§ 1. Wniosek z dnia 8 lutego 2024 r., dotyczący zgodności przepisów ustaw prawa podatkowego z Konstytucją uznaje się za niezasługujący na uwzględnienie.

§ 2. Uzasadnienie dla sposobu rozpatrzenia wniosku stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. O sposobie rozpatrzenia wniosku Przewodniczący Rady Gminy zawiadomi wnoszącego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Sławomir Stępnik

Uzasadnienie

Dnia 8 lutego 2024 r. do Przewodniczącego Rady Gminy wpłynął wniosek, w którym wnoszący żąda dowodów na to, że ustawy na podstawie których działa Rada Gminy tj. Ordynacja podatkowa, ustawa o podatku leśnym, ustawa o podatku rolnym, ustawa o podatkach i opłatach lokalnych oraz inne ustawy są zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym dnia 15 lutego 2024 r. w/w wniosek trafił pod obrady Komisji Skarg, Wniosków i Petycji celem rozpatrzenia oraz przedstawienia swojej opinii Radzie Gminy.

W wyniku analizy złożonego wniosku stwierdzono, że w polskim systemie prawnym obowiązuje domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją, które może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie organów władzy publicznej i innych podmiotów ustawą obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca.

Adresatami zasady legalizmu są wszystkie organy władzy publicznej szczebla centralnego i lokalnego, a także organy samorządów zawodowych w zakresie, w jakim wykonują władzę publiczną, będąc zobowiązanymi do działania na podstawie prawa i w jego granicach.

Organy te są związane każdym obowiązującym aktem prawnym, niezależnie od jego rangi.

W tym miejscu należy podkreślić, że w polskim systemie prawnym samo pozbawienie przepisu domniemania konstytucyjności nie jest wystarczającą przesłanką do odmowy jego zastosowania. Dopiero gdy przepis ten zostanie usunięty z systemu prawnego w następstwie wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o jego niekonstytucyjności lub w następstwie jego uchylenia bądź zmiany przez prawodawcę, organy państwowe, w tym sądy, będą zwolnione z obowiązku jego stosowania.

Nawet uznanie normy za niekonstytucyjną nie oznacza jeszcze zakazu jej stosowania. W nauce prawa podnosi się, że odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne oznacza, że do momentu wskazanego w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują, o ile wcześniej nie zostaną uchylone przez ustawodawcę.

Toteż organy władzy publicznej i inne podmioty stosujące prawo nie mają kompetencji do stwierdzania czy dany akt normatywny jest zgodny, czy też niezgodny z Konstytucją RP. Do tego uprawnieni są sędziowie (w określonych i wyjątkowych sytuacjach) i – co oczywiste - Trybunał Konstytucyjny. A nadto nie mają obowiązku posiadania dowodów na zgodność z prawem obowiązujących aktów prawnych.

Toteż organy władzy publicznej są zobowiązane do stosowania prawa prawidłowo wprowadzonego do obrotu prawnego, ponieważ nie mają kompetencji do oceniania czy stosowane przez nich normy są zgodne z Konstytucją RP, czy też nie.

Mając na uwadze powyższe wniesiony wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, a podjęcie niniejszej uchwały wydaje się być uzasadnione.

Jednocześnie poucza się, że zgodnie z treścią art. 238 § 1 k.p.a. w zw. art. 247 kpa przypadku, gdy wniosek, w wyniku jego rozpatrzenia, zostaje uznany za bezzasadny i jego bezzasadność wykazano w odpowiedzi na wniosek, a wnoszący ponowił wniosek bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jego rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania wnoszącego.